

LUCIA FRANCO

A woman in a voluminous red dress is shown in a dynamic, falling or floating pose against a dark background. The scene is illuminated with a strong red light, creating a dramatic and somewhat ethereal atmosphere. Her hair is dark and appears to be blowing or falling around her head. The overall composition is centered and occupies most of the frame.

TAJNOSTI

Nabízím dokonalou iluzi, pohraju si s tebou,
ale city nech u manželky.

TAJNOSTI

HUSH, HUSH
Copyright © Lucia Franco, 2019
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2024
Cover © Karolína Zacklová, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5018-4 (pdf)

LUCIA FRANCO

TAJNOSTI

přeložila Martina Balzano

Christino, Keeno, Kenyo, Lowrey, Gretschen... Ať už ses dnes probudila jako kterákoliv z těchto úžasných bytostí, má nejoblíbenější přezdívka je stejně „sestra“.

Jill, pro tebe všechno na světě a vím, že je to vzájemné. Aubrey a Natalie navždy.

Psát tuhle knihu by mě ani z poloviny tolik nebavilo, kdyby nebylo vás dvou.

1. KAPITOLA

„Kde jsi byla takhle vyfintěná?“ Ospale si promnu oči, pak sáhnu pod polštář pro telefon a mrknu, kolik je hodin. Je 4:04 ráno.

„Sakra, Aubrey, promiň,“ řekne moje spolubydlící. „Nechtěla jsem tě vzbudit. Jdi si ještě lehnout.“

Stěny našeho bytu jsou tenké jako papír, takže dobře se vyspat je skoro nemožné. Už jsem si na to ale zvykla.

„V pohodě.“ Sednu si a rozsvítím lampu na malém stolku. Musela jsem usnout na gauči.

„Z těchhle bot mi upadnou nohy.“ Natalie sebou hodí na opačný konec gauče. Zvrátí hlavu dozadu a natočí ji, aby se na mě mohla podívat. „Jsem úplně vyštavená,“ zasténá. „Nemůžu uvěřit, že jsem přišla domů takhle pozdě. Jak mám sakra vstát na přednášku?“

„Nevím, proč se zapisuješ na ranní hodiny,“ opáčím unaveně. „Měla bys zjistit, jestli to nemůžeš změnit, a chodit do školy až večer.“

Natalie si opatrně stáhne umělé řasy a odhodí je na konferenční stolek před námi. „Ty víš, že to nejde. Musím pracovat.“

Tohle probíráme často. „Ne, nemusíš. Ani nevím, proč to děláš.“

„Protože nebudu bohatá pipina, co se spoléhá na rodiče a pak o všechno přijde, když přestane skákat, jak oni pískají. Na to kašlu.“

Zasměju se. Dnes je první den našeho posledního ročníku na Fordham University na Manhattanu a od doby, kdy jsme se v prváku potkaly, se toho moc nezměnilo. Já jsem pořád na mizině, studentka vysoké školy s plným stipendiem, a ona má pořád spoustu rodinných peněz, ale odmítá je použít. Jsme naprosté protiklady, takže jsem si nejdřív myslela, že spolu nebudeme vycházet. Ona nosí Hollister, a já cokoliv, co na ramínku v sekáči vypadalo v pohodě. Já se ráda zavrtám do nejnovějšího romantického bestselleru, zatímco Natalie

čte jen to, co má lesklé stránky a fotky celebrit. Ona je rap, a já jsem pop. Luxusní restaurace versus levná špeluňka. Tenhle seznam by se mohl táhnout donekonečna, ale stačil vkus na kluky a naše prořízle pusy, a nakonec se z nás staly nejlepší kámošky.

„Asi chápu, o co ti jde.“

Ve skutečnosti to nechápu vůbec. Lidé s jejím smýšlením mě rozčilují. Pocházím z hodně skromných poměrů, a tím myslím skutečnou chudobu, takže je pro mě těžké pochopit, proč by se někdo dobrovolně trápil, když nemusí. Ale i tak ji mám moc ráda.

Natalie se otočí a natáhne se na záda. Položí mi hlavu do klína a zadívá se na strop. „Štěstí si za peníze nekoupíš, Aub. Věř mi. Peníze působí akorát další problémy,“ pronese a její hlas je tichý, prázdný.

„Dala bych cokoli, abych se nemusela starat o náklady na živobytí nebo jestli si budu moct dovolit pár věcí k jídlu navíc.“ Moje tělo snese jen omezené množství hnusných levných polévek a včerejšího kafe.

„Potřebuješ novou práci,“ prohlásí moje spolubydlící. Další věc, kterou řešíme pořád. Po roce povinného bydlení na kolejích se Natalie okamžitě rozhodla odstěhovat a chtěla, abych šla s ní. Odejít z kolejí a bydlet sama byl luxus, který jsem si nemohla dovolit, a moje stipendium pokrývalo i náklady na ubytování a stravu v kampusu. Ale Natalie trvala na tom, že nemusím nic platit, a žadonila, abych bydlela s ní. Nerada přijímám almužny, takže jsme se dohodly. Ona zaplatí za stěhování a nájem a já z peněz za brigádu v prádelně uhradím poplatky za energie. Po druhém ročníku už jsem zvládala studium a druhou placenou práci. Nejsem z ní zrovna nadšená – hlídání dětí nenávidím.

„To mi povídej,“ řeknu. „Od pátku budu mít ty dvě malý příšery na krku celej víkend, zatímco si jejich rodiče odjedou na dovolenou na Martha's Vineyard. Ale neměla bych si stěžovat. Dobře mi platí.“

Natalie se zasměje, sundá si z uší diamantové kruhy a položí je vedle umělých řas. „Nechápu, jak po škole a práci zvládáš ještě ubrečený děcka. To bych šla radši dělat do bordelů.“

„Potřebuju ty peníze, Nat. Nemám na vybranou. Říkám si, jestli bych jim nemohla celej víkend dávat prášky na spaní.“ Když vykulí oči, zasměje se. „Dělám si srandu!“

Moji rodiče zemřeli při hromadné nehodě čtyř aut na dálnici Southern State Parkway na Long Islandu, když mi bylo sedm. Vychovala mě babička. Dala mi všechno, co mohla, což nebylo moc. Jakmile jsem byla dost stará, začala jsem dělat plavčici v místním bazénu a v zimě jsem pracovala jako hosteska v italské restauraci. Když chyběl personál, dokonce jsem tam myla nádobí. Všechny peníze, které babička nepotřebovala na zaplacení složenek, jsem si šetřila. Ale teď jsou ty úspory fuč – žít ve městě není pro chudé ani pro střední třídu –, takže budu muset něco vymyslet.

Natalie se posadí a sundá si louboutinky na dvanácticentimetrových jehlách. Tyhle černé šněrovací lodičky s červenými podrážkami jsou tak zatraceně sexy. Chtěla bych je, ale vím, že si je nikdy nebudu moct dovolit. Moje spolubydlící hodí lodičky na příliš vyleštěnou voskovanou dřevěnou podlahu, jako by si právě sundala pracovní boty.

„Nemůžu uvěřit, že jsi v nich celou noc roznášela panáky. Nebojíš se, že si je zničíš?“

„Má to své výhody.“

Pousměje se koutkem rtů a natáhne se pro kabelku na podlaze. Sáhne do ní a vyloví tři štůčky stodolarovek svázaných gumičkou. Jednu po druhé mi je hodí. Chytám je a nestačím valit oči.

„Kde jsi to všechno vzala? Sešla ses s rodiči?“

Natalie s neskrývaným podrážděním obrátí temně modré oči v sloup. „To teda rozhodně ne, Aub. Tohle je za týden práce.“ Ukáže na balíčky bankovek v mých rukou.

„Nekecej. Týden?“ Je to víc, než kolik vydělám za rok. Jen jedna z těch hromádek by stačila na všechno, co momentálně zoufale potřebuju, ale nemůžu si to dovolit. „Proč chodíš po New Yorku s takovým balíkem v hotovosti?“

Natalie na chvíli zmizí ve svém pokoji a vrátí se s knihou, kterou dobře znám. Když se posadí vedle mě a ohmataný slovník se hřbetem

širokým tak dvacet centimetrů otevře, podám jí peníze. Střed knihy je vyříznutý, místo něj je hluboká díra ve tvaru čtverce. Natalie do ní uloží bankovky, pak slovník zavře a položí ho mezi knížky na konferenčním stolku. Nikdo by neuhodl, že je to skryš, a nikoho by ani nenapadlo ho sebrat. Tenhle trik jsem vymyslela já a používaly jsme ho už na kolejích, když jsme si potřebovaly schovat něco cenného.

„Neboj se, nikdo to neviděl. Proto nosím psaníčko. Je ideálně velký, snadno ho schovám v podpaží. Když si zapnu kabát, nikdo nic nepozná.“

„Co kdyby tě přepadli?“

Podívá se na mě, jako bych byla úplně tupá. „Kdy? Když sedím v taxíku? Víím, že v noci nemám courat po městě, *mami*.“

Od té doby, co jsem před rokem začala na částečný úvazek dělat chůvu, mi Natalie říká „mami“, když si o ni dělám starosti. Ty malé příšerky mě taky oslovují mami, ale to je jiný příběh.

„Mohla jsi natrefit na šílenýho taxikáře, jako ve *Sběrateli kostí*.“ Zachumlám se do deky a Natalie pod ni zaleze z opačné strany. „Rovnou to odnes do banky. Nenechávej to tady.“

„Půjdu hned po první přednášce a část uložím. Všechno naráz uložit nemůžu. Nutili by mě vypisovat papíry, a ještě by se vyptávali, kde jsem ty prachy vzala. Musím je ukládat po částech.“

Zajímavé. To jsem nevěděla. Mrknu na čas na telefonu. Za pár hodin mi zazvoní budík, dnes o něco dřív než obvykle. Potřebuju trochu víc času, abych se připravila na první den.

„Až budeš chtít přestat měnit posraný plíny a utírat usoplený nosy, dej mi vědět. Možná se u nás uvolní místo.“

Zachichotám se jejímu návrhu. „Nemůžu dělat servírku. Zaprvé, víš, že si nemůžu dovolit nosit oblečení, který nosíš ty. A zadruhé, nejsem nemotorná, ale víím, že bych na někoho upustila podnos. A taky bych za to všechno musela zaplatit.“

Natalie se zavrtí na gauči. „Ale ty peníze jsou skvělý. Jenom musíš nechat morálku doma.“

„Kvůli vnučování panáků?“

Natalie dlouho neodpovídá a já si myslím, že usnula, dokud neřekne: „Až budeš připravená vydělat si peníze – myslím takový peníze, jaký jsi viděla dneska večer, peníze, se kterými bys mohla pomáhat babičce –, dej mi vědět.“

Zahledím se na slovník a přemýšlím o tom balíku, který jsem měla v rukou. Každý měsíc zaplatím všechny nezbytné výdaje a zbytek peněz posílám na babiččin účet. Sice sama nemám dost, ale babička žije z minimální penze a potřebuje ty peníze víc než já. Zimy byly posledních pár let drsné, a pokud jí moje uškrnuté drobné pomůžou zaplatit za topení, ráda se bez nich obejdu.

Pomalu usínám a přemýšlím o Nataliině nabídce. O těch penězích, které přinesla domů. O malých radostech, které bych s takovými penězi mohla sobě i babičce dopřát. Koupila bych jí televizi s plochou obrazovkou a zbavila se té obludnosti z 80. let, kterou má v obýváku. Vyhodila bych můj levný zimní kabát, který mezi studeným vzduchem a mnou stěží vytváří tenoučkou bariéru. Možná bych si koupila dokonce i nové boty, abych už neztrácela cit v prstech na nohou, když se ochladí. Kdybych vydělávala tolik peněz, mohla bych babičku konečně dostat z té chatrče, ve které bydlí.

2. KAPITOLA

Po dvou přednáškách zoufale potřebuju pořádnou porci kofeinu, abych vůbec přežila zbytek dne. Pár bloků odtud je hipísácká kavárnička, kde se chce Natalie sejít. Další přednášku mám až za hodinu a půl, takže mám čas.

Svou nejlepší kamarádku uvidím hned, jakmile vejdu. Má na sobě rozervané džíny, bílé conversky a broskvově růžové triko svázané do uzlu na levém boku. Žádný make-up ani šperky, vlasy v rozcuhaném drdolu, je to ostrý kontrast s tím, jak vypadala dneska nad ránem. Má před sebou dva hrnky a muffin, o kterém už teď vím, že je veganský. Hrozně si zakládá na zdravé výživě.

Položím učebnice na podlahu a ona ke mně přisune jednu kávu. Vděčně se na ni usměju, sevřu horký hrnek v dlaních a usrknou z něj. Dramaticky si povzdechnu. Ví, jak kávu miluju.

„Nemusela jsi mi kupovat kafe. Díky.“

Natalie obrátí oči v sloup a pokrčí rameny. „Sklapni, prosím tě. Upřímně, nechápu, jak to může takhle pít, ale v pohodě.“

„Je to jen troška cukru,“ pousměju se. Nepopsatelně miluju sladké.

„Je to slazený kondenzovaný mlíko a kokosová smetana. Trnou mi zuby už jen z té představy.“

„Ochutnej,“ nabídnu jí, ale ona zavrtí hlavou, jako bych jí dávala játra s cibulí.

„Ne, díky. Zůstanu u levandulového cappuccina.“

Je posedlá pitím levandulové kávy a přísahá, že jí pomáhá na úzkost, ale podle mě jsou to kecy.

„Trapko,“ řeknu a napiju se. „Co tvoje ranní přednášky?“

„Bude to brnkačka. Profesor na ‚Právo a společnost‘ je děsně sexy. Možná bych ho měla zkusit ojet,“ řekne a zahýbe obočím. „Ten týpek je ztělesněnej hřích, nepřeháním. Neměli by mu dovolit učit.“

„Někdy si myslím, že jsi v minulým životě byla chlap.“

„Nejspíš jo. Neviděla jsem prstýnek, ne že by na tom záleželo, ale měl na sobě bílý henley triko a prosvítalo skrz něj tetování. Má komplet pokérovanej hrudník a záda.“ Divím se, že jí od pusy neodkapávají sliny. Zasměju se a doufám, že se na své židli nerozpustí blahem.

„Jenom hrudník a záda? Žádný rukávy?“

Teď má v očích srdíčka.

„Na obou rukách, zlato,“ řekne. „A v těch šedých kalhotách mu fakt vynikl ten jeho krásnej zadek.“ Teatrálně zakňučí. „A ty jeho boty... Vypadal jako z fashion weeku. Kdybych nevěděla, jak se ten předmět jmenuje, vůbec bych nepobrala, o co tam šlo. Nemohla jsem na něj přestat zírat. Chci s ním dělat nestoudný věci.“

Usrknu si kafe. „Ty a určité i další holky.“

Zablýskne se jí v očích a já se zasměju. Natalie je soutěživá.

„Jestli se na něj podívají, vlastními nehty jim vydrápu oči.“

„Vsadím se, že je gay,“ řeknu, abych ji potrápila.

„Nejspíš jo. Je to tak nespravedlivý.“ Vztekle našpulí pusou. „Všichni sexy chlapi, kteří se umějí oblíkat líp než já, jsou vždycky gayové, nebo zadaní. Vždycky. Hrozně rychle je někdo klofne. Potřebuju nejlepšího kámoše gaye. Žádný závazky, jenom chlap, se kterým budu moct drbat, nakupovat a flákat se.“

„Až ho najdeš, řekni mu, že jsme dvě, protože já ho chci taky,“ řeknu.

„Dobře, ale jenom proto, že tě miluju. Víš, že se holky o takový kámoše nedělí.“ Usměje se. „Takže...“ nechá to slovíčko viset ve vzduchu.

„Ne,“ řeknu okamžitě a postavím hrnek na stůl. Tenhle intrikánský pohled v jejich očích znám.

„Ale za dva týdny ti bude jednadvacet a já tě chci vzít ven.“

„Určitě budu muset být v práci.“

Probodne mě pohledem. „Já vím, že nebudeš. Už jsem se ti dívala do kalendáře. Tenhle víkend děláš mamínu, ale na tvůj narozeninovej víkend jsi volná,“ prohlásí a usměje se.

„Pojedu za babičkou.“

Na Natalii to neplatí, upřeně se na mě zadívá. Nemůžu si pomoci a zase se rozesměju. My dvě se pořád jenom smějeme.

„Na celý víkend, jo? Nekecej. Užij si ji přes den a v sobotu večer budeš moje. Do klubů se nedostaneme dřív než v deset, pak budeš mít neděli na vzpamatování. Jestli s ní chceš strávit celý den, fajn, ale v noci jsi moje a já tě vezmu ven. A než se začneš vykrucovat – všechno platím a oblíknu tě,“ usměje se.

Zakňučím na protest. „Nat, já nechci.“

„To máš blbý. Žiješ v nejlepší městě na světě. Nemáš kluka a bude ti jednadvacet. Jdeme ven,“ prohlásí pevně, „ne“ pro ni není odpověď.

„Potřebuju kluka.“

„Na kluka nemáš čas,“ opáčí.

„To je pravda, ale po prokalené noci si budu přát, abych ho měla.“

„Tak si to necháš udělat od cizího týpka na záchodě a hotovo.“

Nakloním hrnek směrem k ní. Nebylo by to poprvé. „To není špatnej nápad.“

„Takže platí?“ zeptá se a mně neujde její dychtivý tón.

„Mám snad na výběr?“

„Ne.“

Olíznu si rty a podívám se z okna na rušnou ulici. Pak mrknu na Natalii. „Jenom když mi půjčíš ty boty ze včerejška. Pak do toho jdu.“

Rozzáří se jí oči. „Platí. Můžeš si je vzít, jestli chceš.“

Zasměju se a znovu se zadívám z okna.

„Čím si myslíš, že se živí?“ zeptám se a ukážu na cizí ženu, která zrovna telefonuje. Má na sobě střízlivou sukni ke kolenům a blejzr ze stejného materiálu. Občas si takhle hrajeme. Pozorujeme lidi a snažíme se uhodnout jejich profese.

„Je ve městě nová, jinak by nekoukala na cedule, jako by byly v cizím jazyce, kterému nerozumí. Asi říká lidem, že pracuje v marketingu, ale jenom zaskakuje za recepční v malé firmě. Ta příští měsíc zkrachuje a ona to zatím neví.“

Přikývnu a Natalie řekne: „Jsi na řadě. Co tamten?“ Ukáže na chlapíka ve frontě na kafe.

Vypadá jako kterýkoliv jiný kravaták ve městě. „Pracuje na Wall Street a fakt má peníze. Nepředstírá to.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Podle hodinek, stopro,“ odpovím a hledím na to, co vypadá jako hodinky značky Cartier. Jednou jsem v nějakém časopise viděla modré a okamžitě jsem se do nich zamilovala. Nikdy jsem nezapomněla ani na ně, ani na cenovku se sedmi tisíci dolary. „Obě víme, že ten oblek není z obchodu na rohu nebo z konfekce. Je šitej na míru, aby mu seděl a vypadal okatě draze. Vsadím se, že v posteli nestojí za nic.“

Důkladně si ho prohlédne od hlavy k patě. „Ale má pěkněj zadek.“

Vždycky se na ni můžu spolehnout, že si všimne mužského těla. Ukážu na běžce.

„Je to učitel tělocviku pro znevýhodněný děti a miluje svou práci.“

„Neblbni. Turista?“ zeptám se otráveně, když ukáže na někoho, kdo si nahodile fotí betonovou džungli. „A co tamten?“

„Spí se svým strejdou.“

„Natalie!“ rozesměju se a zakryju si pusou. Rozhlédnu se kolem sebe, abych zjistila, jestli ji někdo neslyšel. Jeden člověk na nás zírá.

„Co?“ pokrčí rameny a upíjí cappuccino, jako by jen prohodila něco o počasí. „Vsadím se, že píchá i svý bratrance.“

„Jsi hrozná,“ řeknu s úsměvem. „Fajn. Poslední, pak musím do školy.“

Skenuje očima davu lidí a snaží se najít toho nejlepšího. „Támhle.“

„Chudej muzikant s vražedně krásným hlasem. A má múzu, která chodí nahá.“

Rozzáří se jí oči. „Pěkný! Dobře. Pak mi napiš. Možná budu muset dneska večer pracovat, ale pokusím se být zticha, až se vrátím domů.“

„Ty ještě nevíš, jestli budeš muset do práce? Jako že to zjistíš až na poslední chvíli? To je divný.“

Nepodívá se na mě. „Asi ti koupím sluchátka s funkcí potlačení hluku, jen pro jistotu.“

„Ale jak potom uslyším budík?“

Odmlčí se. „Dobrá poznámka. Dobře, kašli na to. Budu se snažit být zticha.“

Obejmeme se, poděkuju jí za kafe a pak si jdeme každá po svém. Mohly bychom chodit na Fordham společně, ale máme úplně jiné předměty a naše rozvrhy se obvykle neshodují. Já studuju sociologii rozvoje a ona pořád není rozhodnutá, nebo to aspoň tvrdí. Podle mě jenom proto, aby naštvála rodiče. Myslím, že to potají ví, ale nechce to nikomu říct.

Po dni plném nových předmětů si ze všeho nejvíc chci projít osnovy a připravit se na semestr. Místo toho spěchám do svého pokoje a hledám uniformu, protože práce volá a moje účty se samy nezaplatí. Doufám, že po uřvaných batolatech, posraných plenkách a praní a skládání oblečení cizích lidí ve veřejné prádelně se mi to vzdělání jednou vyplatí.

Člověk musí New York milovat. Je to jediné město na světě, které dokáže splnit sny, a zároveň vás sežrat zaživa.

3. KAPITOLA

Prvních pár týdnů ve škole je pro mě vždycky mnohem náročnějších než zbytek roku. Muset si zvyknout na nové předměty, seminárky a dvě práce musí být únavné pro každého.

Stres ze života a reality. Úvod do dospělosti.

Když sedím v autobuse a dívám se, jak kolem mě ubíhá svět, v srdci se mi usazuje pocit nostalgie. V Queensu jsem se narodila a vyrostla, je to jediný domov, jaký jsem kdy poznala. V New Yorku a na Long Islandu jsem možná byla úplně všude, ale tím moje cestování končí. Nikdy jsem neopustila stát New York.

Rozhlížím se po známé čtvrti, prohlížím si cihlové domy a černé ploty z tepaného železa. Kvůli rozvrhu nevidám babičku tak často, jak bych chtěla, ale když už se mi to podaří, užiju si to na maximum. Žádné jiné příbuzné nemám a plánuju s ní strávit celý den. Víím, že mi upeče moje oblíbené čokoládové sušenky a bude trvat na tom, že mi dá k narozeninám peníze. Pokouší se o to každý rok, a já je každý rok vložím zpátky na její účet.

Ještě dvě zastávky a autobus se skřípěním brzd prudce zastaví jen blok od babiččina domu. Už cestou k jejímu malému bytu cítím sladkou vůni a usmívám se pro sebe. Zamřížovaná okna jsou otevřená a linou se z nich tóny jazzu. Na schodech sedí jedna z jejích mnoha koček a já se sehnu, abych si to heboučké klubičko pohladila. Zavrnlí a vystrčí zadek do vzduchu jako malá nestoudnice.

„Babi!“

S lehkostí překročím práh. Tohle není nejlepší část Queensu a dveře by měly být pořád zamčené, ale nikdy nejsou. Babička říká, že se o to celý život nestarala, a teď už s tím nebude začínat. Je tvrdohlavá.

„Moje Aubrey.“ Pevně mě k sobě přitiskne. Měří jen něco málo přes metr a půl, ale má sílu jako býk. Přes její rameno uvidím stvoření, které tu před měsícem nebylo.

Odtáhnu se od ní. „Babi, ty sis pořídila další kočku?“

„Já si ty kočky nepořizuju, to ony si vždycky najdou mě,“ usměje se a já ji probodnu varovným pohledem. „Co je? Potřebují jídlo a teplý domov. A já jim dám obojí.“

„Někdo tě nahlásí.“

Babička mávne rukou. „Mužou se jít bodnout.“

Zahihňám se. Moje babička nikdy nemluví prostě.

Odložím si kabelku na stůl, rozhlédnu se a stáhnu obočí. „Kolik už jich máš?“

„Přestala jsem je počítat.“

Zhluboka se nadechnu a zamračím se. „Jak to, že to tu nesmrdí jako kočičí záchod?“

„V mém věku už nemám nic lepšího na práci, takže si tu uklízím a záchůdky čistím často. Pak jdu na bingo. Ale dost o mně. Co škola? Jak se má Natalie?“

Posadím se k malému jídelnímu stolu a dívám se, jak pobíhá po kuchyni a chce mě nakrmit. Polštáře jsou obalené igelitem a kuchyňský pult má polepený levnou fólií, která se na všech rozích loupe. Na ženu, které je skoro osmdesát, se pohybuje křepce. Přičítá to levnému červenému vínu a skutečnosti, že nemá muže. Zaplatí tři dolary za láhev a dovolí si jen jednu skleničku za večer. Prý proto, že ji její kočky potřebují.

Nehodlám jí to vymlouvat. Bože chraň, aby jedna z nich vykašlala kuličku chlupů, zatímco by babička flámovala.

Vyprávím jí o svých předmětech, o profesorech a samozřejmě o Natalii, kterou miluje.

„Vypadá to, že budeš mít v tomhle semestru spoustu práce. Myslíš, že to zvládneš?“

„Jasně. Není to nic nového. Předměty jsou trochu náročnější a vzala jsem si jeden navíc, ale myslím, že budu v pohodě.“

Zjihnou jí oči a já v nich zachytím náznak vlhkosti. „Tvoji rodiče by byli tak pyšní. Já jsem pyšná.“

Sklopím zrak. Každý den se mi po nich stýská víc a víc.

Babička mě zasvětila do všech drbů ze sousedství – koho nemůže vystát, který pes jí pořád kadí na trávník, kdo s kým spí a jak se jí jeden člověk snaží naverbovat na veganství a další pořád káže o Bohu. O posledních dvou mluví jako o býložravém hipíkovi a Ježíšově zrůdě. Má tak výrazný newyorský přízvuk, že to z jejího vyprávění dělá skoro hereckou etudu. Možná nemá moc co na práci, ale rozhodně má kolem sebe zajímavou skupinku lidí.

Položí přede mě talíř čerstvě upečených sušenek. Malé koláčky s kouskem čokolády přesně uprostřed božsky voní a jsou moje oblíbené. Jeden si vezmu, strčím si ho do pusy a povzdechnu si nad tou sladkou měkkostí. Dívám se, jak babička sahá pod kuchyňský dřež pro velkou láhev, kterou pak postaví na pult. Vytáhne dvě skleničky a nalije nám oběma trošku čiré tekutiny. Nakloním se nad skleničku a přičichnu si. Vůně mi pronikne do chrípí a pálí.

„Neměla jsem tušení, že přes den piješ,“ řeknu.

„Aubrey, na tento den jsem čekala léta.“

Zasměju se a podívám se na ni. „Až si se mnou budeš moct dát drink?“

„Ano, teď je ti jednadvacet.“

Musí předpokládat, že jsem nikdy v životě neochutnala alkohol, což je od ní roztomilé a naivní. Jsem na vysoké – samozřejmě, že jsem už pila, ale nechám ji věřit, že ne.

Nakloním se, abych znovu přičichla k obsahu skleničky, a nakrčím obličej. „Co je to?“

„Sambuca.“

„To se pije jen tak?“ zeptám se. Tohle pití vůbec neznám.

Posadí se naproti mně, zvedne skleničku a upřeně se na mě zadívá. „Kopni to do sebe.“

Povytáhnou obočí. „Na ex?“

„Ano,“ odpoví, jako by to bylo úplně jasné.

Kouknu na skleničku. „Tohle je víc než jeden panák. Tohle jsou dva velké panáky.“

Ignoruje mě a popřeje mi všechno nejlepší k narozeninám. „Na zdraví mé sladké vnučky!“ Přitukneme si.

Babička dopije svůj drink dřív, než si vůbec stihnu usrknout, a já jen zírám. Přiložím si skleničku ke rtům, ze silné vůně nakřčím nos, vypnu hlavu a vypiju panáka – nebo panáky – na ex. Nejsem si jistá, co mi vlastně nalila.

Na pažích mi vyskáče husí kůže a já se z chuti toho hnusného likéru otřesu. Připomíná mi černou lékořici, je pálivý a odporný – ale stejně se usmívám, jako by mi chutnal.

„Nevím, jak to můžeš pít,“ pronesu, když mi dolije.

„Hodná holka,“ řekne a pak mi přistrčí cookies.

Netrvá dlouho, než mi alkohol pronikne do krve a rozesměje mě. Pokaždé se ze mě stane hihňavý šťastný opilec. Kvůli škole a práci moc nepiju, ale nejsem žádný břídil. Povím jí, že mě Natalie chce vzít ven, a babička řekne, že je to od ní velkorysá.

„Jsem ráda, že jsem byla první, kdo tě na tvoje jednadvacetiny opil. Buď dnes večer opatrná a nedělej nic, co bych neudělala já,“ prohlásí. Než moji rodiče zemřeli, slyšela jsem o ní barvitě historicky, které bych si nedokázala vymyslet, ani kdybych chtěla.

Babička odběhne do svého pokoje a za pár vteřin se vrátí s obálkou a krabičkou. Obojí mi podá.

Zamručím. „Babi, říkala jsem ti, ať mi nic nedáváš.“

„Ale prosím tě,“ odpoví. Třpytí se jí oči a já mám radost, že ji vidím tak šťastnou. „A ve skutečnosti ti ani nic nedávám. Patřil tvójí mámě.“

Chvilí na ni zírám a oči se mi zalijí slzami. Moc si na rodiče nevzpomínám, protože jsem byla tak malá, když zemřeli. Nadechnu se, otevřu krabičku a odhalím řetízek z růžového zlata s přívěskem. Přejedu po tenkém řetízku prstem, při pohledu na něj mě zabolí u srdce.

Babička se nakloní a opře si bradu o ruku. „Vzpomínám si, že jsem ho na ní viděla a ptala jsem se jí, proč proboha nosí podkovu, když nikdy v životě neseděla na koni. Když o tom teď přemýšlím,

vlastně nikdy neviděla koně blíž než na pět metrů. Řekla, že neví, že se jí prostě zalíbil na první pohled. Koupil jí ho tvůj táta a ona ho nikdy nesundala.“ Odmlčí se. „Po autonehodě to byla jedna z mála věcí, které nám vrátili. Její diamantové náušnice i hodinky zmizely. Pravděpodobně je někdo ukradl na místě činu, ale tenhle řetízek se našel. Od té doby ho pro tebe schovávám.“

Třese se mi brada. Babička řetízek vezme a vstane, aby mi ho připnula na krk.

„Před lety jsem četla, že podkova má chránit před zlem a negativní energií, jestli na takové věci věříš.“ Z jejího hlasu sálá něha. „Chtěla by, abys ho měla.“

„Děkuju,“ řeknu hlasem jen o málo hlasitějším než šepot. Přes slzy vidím rozmazaně a rychle setru těžkou kapku, která mi stéká po tváři. „Je krásnej.“

„Otevři to přání, až se vrátíš domů,“ řekne a já přikývnu. Pak jí začne zvonit telefon a ona se štrachá na druhou stranu kuchyně, aby ho zvedla.

Vím, co v té obálce je. Je to přání psané ze srdce, které mě nejspíš rozpláče ještě víc, a padesát babek. Schovala jsem si všechna přáníčka, která mi kdy dala, a tohle taky skončí v mé sentimentální krabici. Po letmém pohledu na hodiny na sporáku si uvědomím, že už jsem tu hodně dlouho. Čas vždycky letí, když jsem u babičky.

„Ano, Francis, řekla jsem, že přijdu na bingo, takže zklidni hormon.“ Mrkne na mě. Když mluví se svou přítelkyní a uzobává u toho cookies, slyším v jejím hlase dychtivost. Zbožňuje sladké právě tak jako já. „Budu tam, vyzvednu tě. Nezapomněla jsem. Já nemám Alzheimeru jako Annabel, ale možná by sis měla nechat vyšetřit hlavu ty, protože jsme se o tom bavily dneska ráno.“

Zavěsí a já vstanu. Cesta domů mi zabere asi hodinu a ještě se musím najíst, než půjdu ven. Poslední, co chci, je pít na prázdný žaludek.

„Mám tě ráda, babi. Děkuju ti za dnešek.“

„Já děkuju, zlatíčko. Dneska jsem si to moc užila a doufám, že se večer dobře pobavíte. Dávej na sebe pozor. Pojdme si to zopakovat,

když už teď můžeš, a přiveď i Natalii. Tady, vezmi si to,“ řekne a přistrčí mi plechovku, o které vím, že je plná sladkostí.

Rozloučíme se a já vyrazím na zastávku. Nadechnu se čerstvého vzduchu, vytáhnu telefon a zavolám své nejlepší kamarádce.

„Nat?“ řeknu a škytnu.

„Jo, kámo.“

„Myslím, že se mě babi snažila opít. Nalila mi dva dvojitý panáky. Asi mám trochu špičku.“

Zasměje se. „Já ji prostě žeru. Jdeme na to!“

4. KAPITOLA

„Sakra, Gino, vypadáš zatraceně dobře,“ pronese Natalie svým nejlepším hlasem Martina Lawrence.

Usměju se, protože nemůžu jinak, když je tak vtipná. Natalie a já jsme závislé na sitkomech z devadesátek.

„Panebože! Jsi tak trapná,“ řeknu, ale trochu přeháním. V jednom kuse si jedna z druhé utahujeme.

„Vážně, kámo, vypadáš dobře. Naval ty boty zpátky,“ vtipkuje.

Zasměju se a prohlédnu se v zrcadle. Bohaté tmavé kadeře mi rámují obličej a padají až pod prsa. Moje čokoládové oči se ve světle třpytí. Čarokrásná, řekl jeden můj ex, jako bych dokázala přechítst nejtemnější tajemství jeho duše. Obtáhnou svoje plné, vykrojené rty červenou tužkou a pak je vyplním rtěnkou ve stejném odstínu. Otočím se bokem a přejeďu rukama po zlatých minišatech, na kterých Natalie trvala. Jsou bez rukávů s hlubokým výstřihem mezi prsy, který zdůrazňuje moje plná céčka. Sahají kousíček nad polovinu stehen a mají vykrojená záda. V nádherných černých jehlách, které zpečetily naši dohodu jít ven, vypadají moje nohy ještě delší a měřím v nich skoro metr osmdesát. Mohla bych být mokřým snem každého chlapa.

„Sekne mi to, ne?“ zeptám se. Připadám si dost sexy.

„To teda jo.“

Podívám se na Natalii, která si na poslední chvíli přidává do svých platinových vlasů pár vln. Její jasně rudé krajkové šaty bez ramínek jsou sexy a ještě kratší než moje. Jako servírka je na takové šaty zvyklá. Umí tenhle svůdný styl nosit.

„Nebojíš se, že ti vypadnou prsa?“ zeptám se.

Ohromující temně modré oči, které zřejmě vědí příliš mnoho, zírají na můj odraz v zrcadle. Stáhne rty na jednu stranu a řekne:

„Takhle mají vypadat.“ Odmlčí se a mrkne na mě. „Přilepila jsem si je oboustrannou páskou. Ani se nehnu. Věř mi.“

Natalie je sebevědomá a extrovertní. Přijímá svou sexualitu a nic neřeší. Moc se mi to líbí. Žije pro to, aby se před ní muži plazili na kolenou, a já taky.

„Až budeš hotová, nalíčíš mi oči?“ zeptám se. Vždycky má perfektní linky jako Adele a já je chci taky.

Jakmile máme tváře i vlasy upravené k dokonalosti, nafotíme spoustu selfiček a pak Natalie sáhne do zásuvky a vytáhne malý sáček.

„Je čas na posilu před zápasem,“ řekne a hodí mi do ruky pilulku. „Oslavíme tyhle narožky v pravém newyorském stylu – s pár panákama a extází.“

Extázi jsem měla jen asi dvakrát a pokaždé jsem chtěla protancovat celou noc a mít nehorázně žhavý sex.

„Tak to si budu muset najít nějakýho žhavýho cizince.“

Natalie vytáhne láhev tequily a nalije dva panáky. Prohlédne si mě od hlavy až k patě. „To pro tebe nebude problém. A jestli nenajdeš nikoho, kdo by se ti líbil, kryju ti záda. Mám pár kámošů, kteří umírají touhou tě ojet.“

Natalie je nespoutanější verze mého já a mám díky ní hodně divoké vzpomínky. Ráda pořádně paří. Po pařbě jí obvykle chybí jedna bota, náušnice už dávno ztratila, sedí na špinavém obrubníku v centru a jí pizzu. Nebo je v posteli s několika kluky najednou. Záleží, na co má náladu.

„Na zdraví, mrcho,“ řekne a zvedne panáka. „Tohle budou ty nejlepší narozeniny vůbec!“

Jsem ráda, že jsem měla obří večeři, takže se neopiju moc rychle. Chci si z téhle noci pamatovat co nejvíc. Obě si vezmeme pilulku a spláchneme ji panákem. Přiložím si hřbet ruky k ústům a zašklebím se šokem z chuti tequily, celá se otřesu. Natalie na mě mávne prsty, vezme můj červený mini kelímeček a znovu ho naplní.

„Jsi úplnej blázen,“ řeknu a hodím do sebe dalšího panáka. „Do prdele, pálí mě v krku.“

„Miluješ to,“ opáčí a já pokrčím rameny. Fakt to miluju.

Trochu nervózně a s šimráním očekávání v hrudníku čekám, až extáze začne působit. Tohle je důvod, proč jen zřídka experimentuju s párty drogami – takhle skvěle bych se chtěla cítit pořád. Všechno mě bude brnět a vím, že brzo přijde nekonečný příliv energie a já si budu přát, aby nikdy neskončil. Dáme si ještě jednoho panáka a pak sejdem dolů k autu, které nás odveze do Meatpacking District.

„Natalie, do tohoto klubu se v žádném případě nedostaneme,“ řeknu, když asi o dvacet minut později zastavíme u tmavé budovy. Je krátce po půlnoci a já skrz zavřené dveře cítím dunění basů. V žilách mi proudí tequila, rozechřívá mi tělo. Je mi hodně dobře. Až moc dobře.

Natalie se na mě podívá a chytí mě za zápěstí. „Tak koukej.“

Zasměju se. „Tohle bude dobrý.“

1 Oak je jedním z nejvíc trendy a nejexkluzivnějších klubů ve městě. Chodí sem celebrity a nechvalně proslulé afterparty po velkých akcích se obvykle konají právě tady. Netuším, proč si myslí, že nás pustí dovnitř. Nepochybuju, že nás odmítnou, až se dostaneme ke dveřím, pokud se k nim vůbec dostaneme. Vždycky je tu fronta a zdá se, že se vůbec nehýbe. Drinky jsou drahé jako čert – a tím nemyslím dvanáct babek.

Jdeme dopředu a všechny oči se upírají na nás. Natalie si vykračuje, jako by byla na přehlídkovém mole. Nejsem žádná stydlivka, ale po alkoholu a pilulce jsem ještě sebevědomější než jindy. Cítím se dobře, sexy, připravená dobyt svět.

„Natalie, moje krásná dáma číslo jedna. Vždycky je mi potěšením,“ pronese obrovský vyhazovač.

Prohlédnu si ho od hlavy k patě. Vypadá, jako by byl od narození na steroidech. Zvedne si zápěstí k ústům jako agent CIA a začne šeptat. Mluvit tiše mu moc nejde – s jeho hlubokým chraplákem je to nemožné. Přitiskne si sluchátko do ucha, přikývne a řekne něco o VIP.

„Clive, můj sexy dominikánec. Doufám, že se později uvidíme,“ řekne Natalie koketně, natáhne se k němu, na jednu tvář mu položí dlaň a na druhou ho políbí.

Podívá se na ni hladovýma očima tak, že cítím, že to pochopí jen ona. Pak se otočí ke mně a přejede mi po těle pohledem, který říká ,chci tě tvrdě ojet a už tě nikdy nevidět'. Nechám ho, neuhnu.

„Přiveď i kámošku a uděláme z toho nezapomenutelnou noc.“

Natalie se potichu zahihňá a řekne: „Postarej se, ať máme pořád co pít, a všechno je možný.“

On povytáhne obočí a tváří se zaujatě, ale já vím, že moje spolubydlící jen hraje podle jeho pravidel a říká mu to, co chce slyšet. Clive se pousměje a otevře dveře do klubu. Trochu vykulím oči, ale podaří se mi skrýt šok a vejít zároveň s Natalií.

Hip-hop bušící z reproduktorů mě svádí okamžitě naběhnout na taneční parket. Po rukou mi přejede příjemné mrazení ze vzrušení. Rozhlédnu se. V bronzovém interiéru blikají stroboskopy, přímo uprostřed visí velký lustr, podél stěn jsou masivní dekorace z mini orchidejí. Je tu plno, ale příjemným způsobem.

Zírám s pusou dokořán. V takovém klubu jsem ještě nikdy nebyla a rozhodně jsem nečekala, že bych se sem dnes dostala. Je dokonalým příkladem elegance a sofistikovanosti a já jsem najednou zamilovaná do myšlenky, že jsem tady.

„Já ti to říkala,“ usklíbne se Natalie. Nejdřív skočíme k baru.

„Jak jsi to udělala?“ zeptám se. Zvedne dva prsty a objedná nám u barmana drinky. Nemám ponětí, co to bude, a je mi to srdečně jedno.

„Ty víš, že nejsem slepičí prdelka.“

Je to pravda. Nikdy neplácá bez přemýšlení, a než něco řekne, promyslí si to.

„Nat, chci to vědět. Tohle je exkluzivní klub!“

Podívá se na mě a nakloní se, aby nemusela překřikovat hlasitou hudbu. „Můj otec zná lidi a ti lidi znají mě.“

Nikdy jsem Nataliina otce neviděla, ale údajně je jedním z největších a nejznámějších jmen ve městě. Nějaký multimilionář, nebo tak něco. Ble. Všichni o sobě tvrdí, že jsou velké zvíře.

„Myslela jsem, že se s ním moc nebavíš.“

„Moc ne, ale když je to potřeba, použiju jeho jméno. Tohle je jedna z firem, který zastupoval. Zachránil majitelům zadek, takže jsou mu v podstatě navždycky zavázaní.“

Sice jejímu příběhu nevěřím, ale ani ho nezpochybňuju. Natalie není typ holky, která by využívala konexe svých rodičů, když s nimi nemá nejlepší vztahy. Řekne mi pravdu, až bude sama chtít.

Barman před nás s mrknutím postaví drinky. Neptám se, co v nich je, prostě se napiju. Sladký likér mi na jazyku připadá jako sirup a sklouzne mi do břicha až příliš snadno. Okamžitě ze mě vyhání všechno napětí, vydechnu a kůže mě mravenčí, srdce mi poskakuje očekáváním. Cítím se dobře, jako bych se vznášela na obláčku, a pak se z reproduktorů ozve *Promises* od Calvina Harrise a Sama Smithe. Vykulím oči.

„Tuhle písničku miluju!“ zaječím a Natalie se zasměje.

Opravdu ji miluju. Pohupuju se ze strany na stranu, alkohol mi pumpuje v žilách a v krvi mi začíná obíhat blížící se nástřel z extáze. Dneska večer nechám všechno být a budu se bavit. V pondělí se vrátím do hry.

„Hod' to do sebe. Jdeme tancovat!“ zakřičí Nat.

Dopijeme a jdeme na taneční parket. Světla jsou ztlumená a lasery zpomalí, dokud se rytmus nerozjede. DJ roztočí hudbu do dokonalé fúze tvrdých bušících basů a ostrého techna. Zvuky trhají reproduktory a my zvedneme ruce do vzduchu a zakloníme hlavy, necháváme svá těla, aby se pohybovala do rytmu. Exploduju euforií, nástřel je konečně tady.

Mám zamřzenou hlavu a vznáším se, ženu se za pocitem čiré blaženosti. Rty mi zvlíní líný úsměv a já jsem najednou tak šťastná, že mě Natalie přemluvila, abych šla ven. Udělat něco pro sebe je u mě vzácnost, když mám tolik práce a chodím do školy.

Do hudby se vmísí *Lost Boyz* a *Jay-Z*. Natalie mi zaklepe na rameno a já se na ni podívám. Ukazuje na něco za mnou a já se otočím. Do hajzlu. Poznávám tu tvář za mixpultem. DJ *DiModa*. Roztočí breakbeaty a oldschoolový hip-hop. Zatraceně, tohle je král DJů z celého New Yorku.

„Zdravím svoji kámošku Natalii a její kámošku Aubrey. Všechno nejlepší, zlato!“ řekne s mikrofonem přitisknutým k ústům. Podrží si sluchátko ramenem, jeho paže rychle kmitá dopředu a dozadu, dokud se rytmus zase nesrovná, pak desky pustí.

„No do háje! To ne!“ zaječím v absolutním šoku. „Odkud ho znáš?“

Začínám si myslet, že moje nejlepší kámoška žije dvojí život a já z něj právě zahlédla maličký střípek.

5. KAPITOLA

Hudba zvolní, a zrovna když začne hrát *Into You* od Fabulous, vycítím blízkost cizího těla. Neznámý přiloží tvář k mému krku a jeho hrubé strniště škádlí mou rozpálenou kůži. Cítím vlnu husí kůže. Opřu se o něj, teplo jeho těla se tiskne k mým zadům. Rty mi zvlíní lenivý úsměv vyvolaný příjemnými pocity, z hrdla mi unikne zavrnění.

Natalie mi vezme psaníčko, abych měla volné ruce. Pak s vědoucím úsměvem zmizí v davu. Pomalu zavřu oči a uvolním se. Mít na celém těle cizí ruce je s extází ještě mnohem lepší.

Můj taneční partner mi zezadu ovine svalnaté paže kolem těla a já zvednu ruce a zaháknu mu je kolem krku. Tyčí se nade mnou, takže si připadám malá a drobná. Naše těla se pohybují v dokonalé harmonii, pohupujeme boky ve smyslném rytmu. Položí mi dlaň na břicho, jeho ruka s roztaženými prsty vypadá velká, druhá přistane na mém boku a pořádně ho zmáčkne.

„Celej večer na tebe koukám, jak tančíš. Chci ti udělat tolik věcí,“ řekne a mě příjemně mrazí v zádech.

Ztuhnou mi bradavky, přitisknu mu zadek do klína a třu se o jeho tvrdého ptáka. Zavřící s ústy přitisknutými k mému krku a pak ho zasype polibky přesně tak, aby mě ještě víc vzrušil.

Na tváři se mi rozlije triumfální úsměv. To, že umím někoho tahle pobláznit touhou, mě popíchne. Přitiskne ke mně péro. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby v sobě měl taky nějakou pilulku. Podle mých zkušeností je to spíš o tom, kdo si v průměrném newyorském klubu žádnou pilulku nevezl.

Mix drog, hudby a jeho hlasu naplňuje každý centimetr mého těla hladem po pokračování. Naše těla se stále pohybují v dokonalém

souladu, jako bychom šukali na tanečním parketu. Všechno mi připadá božské a otočím se k němu čelem.

Roztomilý, hezký. Bude mi stačit.

Má skelný pohled a jsem si jistá, že já taky, naše touha je stejně hustá jako atmosféra mezi námi. Ovívím se kolem jeho těla jako striptérka kolem tyče. Sleduje mě, jeho pohled potemní a já se na něj svůdně usměju.

„Řekni mi, co mi chceš udělat,“ řeknu zastřeným hlasem.

„Chceš to vědět?“ zeptá se chraplavě. „Radši bych ti to ukázal.“

Položí si moje paže kolem krku, přitáhne mě k sobě a převezme kontrolu. Tře se boky o moje. Má rozšířené chřípí a já se zhluboka nadechnu ze sílícího pnutí mezi mýma nohama. Jednou rukou mě hladí po zádech, druhou mi svírá krk a nemilosrdně, krutě mě líbá. Taju mu v náručí, když mi šuká pusou a dává mi ochutnávku toho, co přijde.

Náš tanec nabírá obrátky na nebezpečnou úroveň. Sotva dýchám, když mě hltá, hladí mě jazykem, vynáší mě výš a výš. Přesune jedno svoje silné stehno mezi moje nohy a já se o něj třu. Ze rtů mi unikne zavrnění a já se k němu přitisknu silněji a zmáčknou ho. Minišaty se mi vysunou trochu výš po stehnech. Doufám, že mi není vidět zadek, ale zároveň mě to nezajímá. Když mi najede extáze, veškerá cudnost vyletí oknem.

Bradavky mě bolí touhou po doteku a kalhotky se mi lepí na tělo. Můj Zásun-na-jednu-noc mě vezme za ruku a položí ji mezi nás, takže mi nedá jinou možnost než přes džíny chytit jeho délku.

Do háje. Má tak tlusté péro, že ho chci ještě víc.

„Tak jo, macku.“ Nakloním se k němu. „Ukaž mi, co umíš.“

Vrazíme na pánské záchody a zamkneme dveře. Pronásleduje mě přes malou místnost jako dravec, což ještě zvýší mou touhu. Každé ženě se líbí, když ji někdo loví. Po pažích mi tančí husí kůže a rty mi zvlní svůdný úsměv. Chci ho mít na sobě, chci, aby mě pohltil. Chci, aby převzal kontrolu a donutil mě zapomenout vlastní jméno.

Zásun mě otočí a vyhrne moje pružné šaty k pasu, pak mě pořádně, tvrdě plácne po zadku. Chytím se pultu a vyšpulím zadek trochu

výš. Když pozoruju svůj odraz ve špinavém zrcadle, v žilách mi jiskří elektřina. Mám tak lesklé oči a rudé tváře, že vypadám pekelně sjetá. Zasluchnu zvuk zipu a dívám se, jak si rozepíná džíny a vytahuje péro.

„Kondom,“ řeknu bez dechu.

„No nekecej,“ odpoví.

Sáhne do zadní kapsy a vyndá lesklý balíček, roztrhne ho a pak si sroluje kondom po tlusté, dlouhé erekci. Chytí mě za boky a hrubě jimi cukne dozadu, takže se prohnu jako luk. Jedním tahem mi strhne kalhotky a odhodí je na zem. Přejede mi rukou mezi stehny a rozsvítí se mu oči.

„Jsi tak zatraceně mokrá. Tohle bude dobrý.“

Popadne svého ptáka a přiloží ho k mému vchodu, pak do mě jedním tvrdým úderem zajede. Spadnu dopředu, narazím lokty do mramorového pultu a lapám z jeho vniknutí po dechu. Tenhle tlak mi dělá dobře, přesně tak, jak to mám ráda, ale potřebuju vteřinu, abych se přizpůsobila.

„Ale ne, zlato. Drž se a šukej mě.“

Jeho sprosté řeči jsou přesně to, co potřebuju. Když pařím, umím být dokonalá coura.

Zvednu se a zatlačím boky dozadu. Popadne mě za vlasy, omotá si je kolem dlaně a pořádně za ně zatáhne. Zavřím. V tomhle úhlu je tak hluboko, že nedokážu říct, jestli to miluju, nebo nenávidím, ale pak sleduju v zrcadle, jak do sebe naše spojená těla vráží, a odpovím si na svou vlastní otázku. Jsme krásně sladění a pro jednu jsem šťastná, že jsem vyšší než většina žen. Jeho ruka sklouzne k přední části mé kundičky a najde můj klitoris. Díky bohu, že ví, kde je a jak ho přesně obkroužit. Z mých nestydatých rtů se valí hlasité sténání. Moje stehna se chvějí očekáváním, žízním po dalších dotecích.

„Jsem z těch tvejch podělanejch bot úplně hotovej,“ řekne a vrazí tak hluboko, že se hlasitě nadechnu. Stály osm set dolarů, rozhodně by na něj měly působit přesně takhle.

Sklouznu pohledem ke svým botám a sama musím uznat, že v nich vypadám dobře.

„Sakra, ty umíš šukat,“ řekne. „Většina holek jen tak drží.“

Musím se usmát. Snažím se.

„To musí být nuda,“ odpovím a jeho boky naberou na rychlosti.

Naše stehna o sebe plácají a od stěn místnosti se odráží zvuk zrychleného dechu. Chytí mě za obličej a obrátí ho k sobě. Naše jazyky se setkají a to je všechno, co oba potřebujeme, abychom se dostali přes okraj. Zásun pustí moje vlasy a ovine mi svou silnou paži kolem pasu, aby mě držel, zatímco škádlí můj klitoris. Miluju, když mě někdo drží a omezuje. Tlačím se dozadu, aby do mě pronikal silněji, hlouběji. Ještě párkrát se pomalu ale tvrdě pohne, takže se uděláme oba zároveň. Když ucítím, jak se ve mně zatíná, zakňučím. Sténá a já poznám, že si tu slast užívá stejně jako já.

„Šukání na éčku miluju. Nic se mu nevyrovná,“ řekne, když naše rozkoš odezní, a vyklouzne ze mě. Málem upadnu, ale on mě chytí a podepře mě. „Zvlášť s tak sexy kočičkou jako ty, která si umí vzít ptáka jako profík.“

„To mi povídej,“ řeknu a snažím se popadnout dech. „Vydržím celou noc, zvlášť s chlapem, kterej ví, co dělá,“ odpovím.

Střelí po mně ďábelským úsměvem, stáhne si kondom a hodí ho do koše. Zvedne moje roztržené kalhotky a taky je vyhodí, pak si zastrčí ptáka do kalhot přesně ve stejnou chvíli, kdy si stáhnou šaty a upravím si vlasy.

„Co kdybychom si dali pár panáků a pak se vrátili na parket?“

Usměju se na něj. „Jsem pro.“

Cestou na bar mě objímá kolem ramen, jako bychom spolu chodili. Najdeme Natalii, která si povídá s někým cizím a hází do sebe panáky.

„Vidím, že sis zařídila narozeninovej orgasmus s kočičákem.“ Zubí se od ucha k uchu a posune ke mně moje psaníčko.

„Ty máš narozeniny?“ zeptá se Zásun. „Hlavně řekni, že nejsi pod zákonem.“

Rozesměju se, nemůžu si pomoci. Vždycky mi říkali, že na svůj věk vypadám mladší. „Dvacet jedna, dneska.“

„Díky bohu, do háje,“ řekne a mávnutím ruky objedná rundu panáků.
„Připravení vyrazit do dalšího klubu?“ zeptá se Natalie, když před námi přistanou drinky.

„Kam jdeme?“

„Marquee.“

Nataliin Zásun zaskučí. „Tam se nikdy nedostanu.“

„Protože s sebou nemáš ženu,“ řekne Natalie a já se na ni nechápavě podívám. „Do Marquee obvykle nepouštějí chlapy, kteří tam nejsou s holkou. Mají přísný pravidla,“ vysvětlí nám.

Pousměju se. „Hádám, že máš dneska extra štěstí,“ řeknu jejímu chlápku. Přitáhnu svého Zásuna k polibku a pak se podívám na Natalii. „Bude se mnou celou noc.“

Hodíme do sebe posledního panáka, pak sejdem dolů a vezmeme si taxi do West Chelsea. Cesta do Marquee trvá deset minut a stejně jako v 1 Oak nás odvedou do VIP sekce.

Zbytek noci strávíme tancováním a pitím a několika koly žhavého, drogami poháněného sexu na záchodech.

„Jak se jmenuješ?“ zeptá se Zásun, když se rozcházíme.

„Felicia.“ Byla to zábava, ale nehodlám mu říkat moje pravé jméno.

„Už tě nikdy neuvidím, že ne?“

„Ne,“ zasměju se.

„Sakra,“ zašeptá. Má tak zatraceně sladký úsměv, že mu málem řeknu pravdu. „Tak jo, díky za super noc.“

„Díky, kluci, za drinky a za orgasmy, ale musíme jít,“ pronese Natalie laškovně a vyrazíme opačným směrem.

Ujdeme pár bloků, chichotáme se, i když nemáme čemu, a snažíme se v podpatcích na hrbolatém chodníku nezakopnout. Kdybychom nebyly opilé jako námořníci, nebyl by to problém, ale právě teď vidím všechno třikrát a zajímalo by mě, jak špatně je na tom moje nejlepší kámoška.

„Kolik prstů,“ zeptám se, když se blížíme ke konci chodníku. Čekáme, až se rozsvítí zelená, abychom mohly přejít ulici. Jsme sice namol, ale za chůzi na červenou bychom pravděpodobně dostaly pokutu, nebo hůř, srazilo by nás auto.

Stáhne obličej a přimhouří oči. „Hmmm. Obě ruce!“ řekne šťastně a já se rozesměju.

Ukazovala jsem čtyři prsty.

Asi o třicet minut později se zastavíme v jedné z mnoha nonstop pizzerií a objednáme si kusy ve velikosti našich hlav. Dívám se, jak je kluk za pultem vytahuje z trouby, jako bych léta hladověla. Když se nadechnu vůně bublajícího sýra a opečené kůrky z cihlové pece, kterými je New York známý, sbíhají se mi sliny. Naservíruje na talíře dva mastné plátky a položí je před nás.

„Tohle je ta nejlepší pizza, jakou jsem kdy v životě jedla,“ zadrmlolí Natalie, když si kousne. Začnu se jejímu hlasu smát tak moc, že mám oči plné slz a nic nevidím.

Zvednu si plátek k ústům a pustím ho zpátky na talíř.

„Zatraceně!“ Spálila jsem si horní ret. Popadnu pití, vrazím do něj pusou a vyfouknu do studené tekutiny bubliny, jako to dělají malí šmejdicí, kterým dělám chůvu.

S úlevou vzhlednu a Natalie ukáže na moje rty. Snaží se neusmívat, ale nedaří se jí to.

„Vsadím se, že teď vypadám, jako bych měla opar.“ Udělám na ni obličej a protočím panenky. Nat se směje tak moc, že se musí předklonit.

Ret mi už otekl a cuká v něm. Nenapadlo mě, že bude pizza tak horká, i když ji před chvílí vytáhli z pece.

Tohle byly zatím moje nejlepší narozeniny – i s tím popáleným rtem – a za to vděčím mojí nejlepší kámošce.

Rozhlédnu se po pizzerii, ve které sedíme. Skončily jsme v turistické části města, které se snažíme vyhýbat. Asi jsme byli tak roztržité a rozesmáté, že jsme si ani nevšimly, jak jsme daleko. Times Square je super na koukání po lidech, ale ne ve tři ráno, když vylezou ven noční tvorové a chtějí si hrát. Ale něco chybí...

„Kde máš kabelku?“ zeptám se a lovím ze svého psaníčka telefon.

Natalie se na mě podívá, ale zabloudí pohledem někam přes moje rameno. „Jakou kabelku?“

6. KAPITOLA

„Nenávidím tě,“ řeknu a podepřu si hlavu.

V obýváku je až moc světla, ze kterého mi pulzuje ve spáncích. Otočím se na gauči a strčím hlavu pod polštář. V noci jsme nedokázaly udělat už ani krok a místo našich pokojů jsme usnuly tady.

„Dnešek bude naprosto nejhorší den,“ zasměje se Natalie a pak zakňučí.

„Kolik je hodin? Mám pocit, že jsme prospaly celej den.“

„Nevím, nemůžu najít kabelku.“

„Protože jsi ji ztratila,“ odpovím s hlavou pod polštářem.

„Aspoň to tentokrát neodnesly moje boty. Dej mi svůj telefon, musím si zablokovat karty a objednat nový mobil.“

„Ty se ji ani nepokusíš najít?“ zeptám se, zasténám a sundám polštář z hlavy, abych se na ni mohla podívat. Třeští mi hlava, ale nebudu se obtěžovat s aspirinem. Na kocovinu stejně nepomáhá.

Nat vykoukne a podrážděně se na mě podívá. „Aub, pamatuješ si všechna místa, co jsme včera v noci obrazyly?“

Na okamžik zaváhám. „Ne.“

„Přesně. A tohle je New York. Nic z toho už nikdy nenajdu.“

Vstanu a zvednu telefon z pultu. Když se vrátím na gauč, místnost se se mnou zhoupne, já ztratím rovnováhu a s žuchnutím spadnu na podlahu.

Natalie se hlasitě rozesměje, ale pak vyskočí a chytí se za rozkrok.

„Já se počurám!“ S koleny přitisknutými k sobě pádí z obývacího pokoje.

Vrátí se o pár minut později a já pořád umírám na podlaze.

„Máš trávu? Je to jedinej způsob, jak se té bolesti hlavy zbavit.“ Když neodpoví, podívám se na ni a zeptám se: „Co je?“

„Proč mě to nenapadlo?“

Natalie vytáhne ze šuplíku v kuchyni elektronického jointa, a než mi ho podá, zhluboka si potáhne. Dám si pár prásků a vrátím jí ho.

„Máš ty nejhorší mývalí oči, jaký jsem kdy viděla.“ Černý make-up má rozmazaný kolem očí, takže vypadá, jako by ji líčilo batole ve tmě.

„Ty taky nevypadáš zrovna sexy, Felicio.“

Zahihňám se. Aspoň tohle si pamatuje. Otočím displej v aplikaci fotoaparátu, abych se podívala na svůj odraz.

„Ježíši Kriste.“ Vykulím oči. „Vypadám jako po exorcismu.“

Natalie si znovu potáhne a na vteřinu podrží kouř v plicích, pak vydechne a před obličejem se jí vytvoří hustý oblak. „Ne, vypadáš, jako by sis dobře zapáchala.“

Našpulím rty a přikývnu. „Pravda.“

„Fakt potřebujeme vlastní reality show,“ oznámí mi a podá mi jointa bez zápachu. „Zvrácený smysl pro humor? Máme. Nadrženost? Máme. Je New York City naše hřiště? Rozhodně. Nestydatě sexy? Jsme. Epický mrchy s nulovou morálkou...?“ Podívá se na mě a zvedne obočí. „Máme dvojitou porci. Jak by nás někdo mohl nemilovat a nechtít? Bez toho všeho bychom nemohly být epicky úžasný.“

Zvládnou jenom potrást hlavou a naposledy si potáhnu. Víc nepotřebuju. Jakmile začne tráva působit, budu v pohodě a bolest poleví.

„Myslím, že měl největší péro, jaký jsem kdy viděla,“ prohlásím.

Natalii zaskočí. Rozkašle se a já jí hodím láhev s vodou, která už týden stojí na stole. Netrefím se a láhev ji praští do hlavy. Znovu se rozvihňám, což ji na oplátku rozesměje ještě víc a spustí další kolo kašle. Chrchlá tak moc, že se ani nemůže napít vody.

„To si neumíš představit, Nat, on to do mě prostě strčil. Díky bohu, že jsem byla tak sjetá, takže to nebylo zlé. Nedokážu si představit šukat ho jen tak. Určitě bych pak nemohla chodit.“

Natalie vypije půlku lahve a vydechne tak dlouze, jako by se právě vynořila nad hladinu.

„Nejmenuje se to Meatpacking District jen tak pro nic za nic.“

S úsměvem zavrtím hlavou. „Ne, to ne.“

„Máš štěstí. Můj Zásun byl tlustej, ale hrozně krátkej. Buclík.“
Nechápavě se na ni podívám. „To slovo sis teď vymyslela?“
Vykulí na mě oči. „Ty jsi nikdy neslyšela slovo buclík?“
Zavrtím hlavou, která mě už teď bolí míň. „Ne. Co to sakra je?“
„Buclík je krátký, ale tlustý péro.“

Ach bože. Dostanu záchvat smíchu a nemůžu přestat. Natalie stejně tak.

Jsme trapky.

„Sama jsi buclík,“ řeknu s úsměvem od ucha k uchu. Obě se tomu slovu hystericky smějeme.

„Dobře, Ram Jam.“

„Co to sakra je?“ směju se ještě víc.

Povídáme si o včerejší noci a pak znovu usneme. Když se o pár hodin později probudím, natáhnu ruce za hlavu a zívnu. Venku je tma, ale cítím se milionkrát líp. Trocha hulení vždycky pomůže zmírnit napětí a stres a je to nejlepší lék na kocovinu.

Můj žaludek otravně nahlas zakručí a já si uvědomím, že jsem dneska nic nejedla. Najednou zatoužím po masném, tučném jídle, ale samotné se mi nikam nechce. Sednu si a sáhnu po telefonu, abych mrkla na čas. Je teprve chvíli po sedmé. Rozhodnu se, že když mě Natalie včera vzala ven, oplatím jí laskavost a pozvu já ji. Ani jedna z nás dnes nevystrčila nos z bytu, ale to proto, že bychom to prostě nezvládly.

„Fakt se netěším na zítřek,“ pronesu o hodinu později. Děším se školy. Potřebuju aspoň na týden usnout.

Jsme v malém bistro o pár bloků dál. Obvykle pach bistra nesnáším. Připomíná mi staré lidi a dětský pudr, ale občas najdeme zapadlou díru, která je zatraceně skvělá. Jako třeba tahle, kde jsme právě teď. Nesmrdí to tu a všechna jídla kolem nás vypadají chutně. Právě nám přinesli naši objednávku. Pořád mám žaludek na vodě, ale aspoň mě už nebolí hlava. Natalie naopak vypadá zničeně.

„Aubs, na pondělky se netěší nikdo,“ řekne a nacpe si do pusy tři bramborové krokety se sýrem.

S morbidní fascinací sleduju, jak si míchá nechutnou směs hořčice, kečupu a tuny černého pepře. „Jsi odporná.“

Namočí si kroketu do omáčky a nabídne mi ji. „Ochutnej.“

Odtáhnu se a znechuceně se zašklebím. „V žádném případě, dík. Jak jsi na tohle vůbec přišla?“

„Když jsem byla sjetá.“

Ze rtů mi unikne smích. Natalie paří jako zvíře, ale vždycky má všechno pod kontrolou. Má práci a patří mezi nejlepší studenty z ročníku. Ne že by měla moc na výběr, pokud jde o školu. Její rodiče by řádili, kdyby měla z některých předmětů něco horšího než B+.

„Pamatuješ, jak jsem měla máslovej slanej popcorn s flanem z mraženého jogurtu? Jak jsem namáčela každé kousek popcornu do flanu a dělala, jako by to bylo lepší než sex?“

Tuhle vzpomínku si nevymažu z hlavy, ani kdybych chtěla. Zažrala se mi do mozku na dalších deset životů. „Byla jsi z toho hotová. Flaaan.“ Protáhnu to slovo přesně tak, jako tenkrát ona.

Natalie se zatváří, jako by byla připravená mě kvůli mému přehrání tehdejší události zardousit. Její výraz mě dostane a já se rozesměju. Miluju trávit s ní čas. Pořád se smějeme, bavíme se a žijeme přítomností. Natalie na všechno ostatní kašle a mně to připadá povznášející. Většinou mám pocit, že jsem taky taková, ale v určitých okamžicích váhám. Ona nikdy. Jakmile se rozhodne, svůj názor nezmění.

„Fakt nechci zítra skládat oblečení. A pak v pátek večer řešit uječený děcka. Uf. Radši mě hned teď zabij.“

„Tak proč to děláš?“

„Makat v prádelně a dělat chůvu sice nesnáším, ale musím platit účty. Socky si nemůžou vybírat.“

„Tam, kde pracuju, si můžeš za jednu noc klidně vydělat čtyřnásobek tvýho týdenního platu. Jsem si docela jistá, že ti můžu sehnat práci. Vyděláš tam spoustu peněz, Aub.“ Zaváhá. „Než tam půjdeš, musíš zapomenout na předsudky a moc nepřemýšlet o tom, odkud se ty peníze berou nebo co děláš, abys je dostala.“

„Proč mám pocit, že je na té tvé práci víc, než mi říkáš?“

Spolkne poslední sousto hamburgeru, zmačká ubrousek a hodí ho na talíř.

„Vítej ve skutečném světě, kde každé něco skrývá, aby se dostal dopředu, i když to znamená být zlej nebo s někým vyjebat. Obchodník s akciemi na Wall Street ti neřekne své tajemství vydělávání peněz. Vezme si ho do hrobu, protože nechce, aby někdo jiný měl to, co on, i když je to zlý a vyjebává s lidma. Peníze hýbou světem.“

Zamyšlím se nad jejími slovy. Má pravdu.

„Ale jak může člověk žít s tím, že lže a podvádí, aby se dostal dopředu?“

Natalie dojí svou odpornou omáčku a pak si stáhne to svoje vrabčí hnízdo do rozčuchaného drdolu. Než se ke mně otočí a podívá se mi přímo do očí, povzdechne si.

„Poslouchej. Chceš něco dokázat? Někdy musíš lhát Paulovi, abys okradla Petera. A jestli chceš být opravdu lepší než ostatní, musíš zahrnout Patovi a ošukat jeho kámoše Paca.“

„Myslím, že to je okrást Petera, abys zaplatila Paulovi, ale o šukání kámošů si nic nepamatuju.“

Obrátí oči v sloup, ale usměje se. „Tak jo, Ram Jam. Vždyť je to to samý. Proč musíš dělat chytrou?“ Hodí po mně sýrovou krocketou. „Špinavý peníze jsou taky peníze a já je chci všechny.“

Souhlasně přikývnu. Já taky.

„To říká ta pravá. Máš lepší známky než já,“ řeknu.

„Někdy si říkám, jestli mi to naši nezaplatili.“

Vykulím oči. „Copak to je možný?“

Pokrčí rameny. „Všechno je možný, Aubrey,“ řekne a protáhne mé jméno.

Zaplatím účet a obě se zvedneme k odchodu. Jsem nacpaná a vím, že dnes budu spát jako dudek, což potřebuju, abych byla připravená na zítřejší školu. Čerstvý vzduch nás cestou do našeho bytu trochu vzpamatuje.

Na rohu ulice stojí mladý muž s kartonovou cedulí v jedné ruce a plastovým kelímkem v druhé. Je těžké přecíst tlusté čáry tiskacích

písmen, ale pochopím podstatu. Sáhnu do kapsy, vytáhnu všechny zbylé drobné a hodím mu je do kelímku.

„Jsem tak plná,“ prohlásím, když zahneme za roh, a chytím se za břicho.

„Vypadám jako těsně před porodem,“ řekne Nat.

Zasměju se a podívám se na ni. Je stejně vysoká i hubená jako já, ale po té obří porci vážně vypadá jako těhotná.

„Nemůžu se dočkat, až usnu. Tohle bude dlouhý týden.“ Odmlčím se. „Dík za včerejší noc, Natalie.“

„Přestaneš mi už děkovat?“ zeptá se, ale já si nemůžu pomoci. Musí vědět, že si toho vážím.

„Sorry, ale skvěle jsem se bavila a chci, abys to věděla. Pomohlo mi to uvolnit se, pro jednu jsem se nemusela stresovat.“

Chvilí nic neříká. „Víš, mohla bys takhle pařit pořád a skoro nikdy bys za to nemusela platit. Mohla bys vypadnout z prádelny a přestat dělat chůvu.“

Střelím po ní pohledem. „Za hlídání dostávám fakt dobře zaplacen. Nemůžu toho nechat.“

„Ne líp než za to, co dělám já, to ti můžu říct hned teď.“

„Jako servírka?“ zeptám se a neobtěžuju se skrýt skepsi. „Kde ty panáky podáváš, že za to dostáváš takovej balík, jako jsi teď přinesla domů? A kolik ty panáky stojí?“

„Když ti to řeknu, musíš mi slíbit, že mě nebudeš soudit.“

„Za to, že roznášíš pití a sedíš s lidma u stolu?“

Obrátí oči v sloup. „Pojďme předstírat, že jsem nikdy neřekla, že dělám servírku.“ Napíchané rty se jí zvlíní ďábelským úsměvem.

7. KAPITOLA

Vrátíme se domů, osprchujeme se a nachystáme se do postele. Dnešek byl totálně promarněný, ale neměla bych se kvůli tomu cítit provinile. Musím si pamatovat, že vyrazit ven jako včera v noci a žít VIP život je něco, co nikdy nedělám, a v dohledné době asi ani dělat nebudu.

Což se snadno řekne, hůř splní.

Uvelebím se pod Nataliinou dekou a čekám, až bude hotová. Jsem zvědavá na tu její pracovní nabídku. Servírka, která není servírka, a je placená líp než obě moje práce dohromady. Jdu do toho, sakra! Bohatství v New Yorku je ohromující a já jsem naprosto nestydatý lovec zelených papírků.

„Poslouchej,“ řekne Natalie, když si vleze ke mně, „jestli ti mám vyprávět o svý práci, nechci, abys mě hned poslala někam. Chci, abys nechala čas na rozmyšlenou, a až pak mi odpověděla. Není to pro křehulky, ale vyděláš si prachy jako nikde jinde. Myslím, že to zvládneš. Je to otázka převahy myslí nad hmotou, abych tak řekla. A vyžaduje to maximální diskrétnost. Nemluv se o tom. Je to něco jako v *Klubu rváčů*.“

Nakrčím čelo. „Je to legální?“

Pokrčí rameny, jako by si nebyla jistá. Našpulí pusu a já už znám odpověď. Beru to jako ne.

„Záleží na tom, koho se zeptáš. Mám na to živnosták,“ odvětí, ale zbytečně hlasitě a evidentně tomu sama moc nevěří. Škádlivě se na ni podívám.

„No tak jo. Nelegální. Rozumím. Dál.“

„Není to vlastně nelegální, striptérky mají taky živnosták.“ Kousne se do rtu.

Stáhnu obočí. Zírám na ni, protože nemám ponětí, kam tím míří.